

бъчвитѣ и ги държатъ по 3—4, а нѣкога и по 8—10 години. Въ избитѣ температурата е лѣте и зиме 12 градуса. Затова вината узрѣватъ, добиватъ хубавъ вкусъ и чуденъ миризъ. Цѣли кервани отъ коне, камили и осли всѣки день товарятъ вината и ги откарватъ за проданъ по цѣлата турска държава.

И нашитѣ „търговци“, идещи отъ Банско, се радватъ, че ще допълнятъ товаритѣ си съ мелнишки желтици. . . Ала тѣ има сега да надвиятъ две спънки: едната е страшната и прочута Пиринъ-планина, а другата сж нейнитѣ хайдушки дружини.

Ние казахме, че когато кърджалиитѣ се упътили за с. Банско, почти всички сърдцати млади банчени избѣгали въ планината. За тритѣ дни, докато обирачитѣ пиянствували въ селото и ограбвали мало и голѣмо, младежитѣ въ планината се въоръжили. Начело имъ застаналъ левентъ юнакъ, терзи Никола. Когато всички били готови, ето че „гоститѣ“ на бащинитѣ имъ домове се подали по пѣтя, що водѣлъ по рѣката Глазна отъ Банско право къмъ Пиринския върхъ Елъ-тепе. Веселитѣ кърджалии пжтуватъ съ пѣсни и гърмежи къмъ височинитѣ. Тѣ навлизатъ все по-навжтре и все по-нагоре. Смѣтатъ лесно да прехвърлятъ билото на планината, и ще се спуснатъ право въ сладкия Мелникъ. Зеръ, кой може да имъ излѣзе на среща!

Брѣговетѣ на рѣката се стѣсняватъ, пжтьтъ е опасенъ, но тѣ си даватъ куражъ: пѣятъ и думкатъ даарета, гърмятъ съ пушкитѣ.

Въ най-страшното мѣсто ненадейно боровата гора оживява, камъни отъ дветѣ страни на стрѣмината полетяватъ и затрупватъ пѣтя. Кърджалиитѣ